

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **J. K.**, zastoupen doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem, se sídlem Revoluční 1546/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Obec Mrač**, se sídlem Mrač 14, 257 21 Poříčí nad Sázavou, IČ: 002 32 271, zastoupena Mgr. Kateřinou Janstovou, advokátkou, se sídlem Vinohradská 404/19, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 15. 6. 2017, č.j. 47789/2016-31-4,

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 15. 6. 2017, č.j. 47789/2016-31-4, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce doc. JUDr. Martina Kopeckého, CSc., advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 15. 6. 2017, č.j. 47789/2016-31-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 13. 10. 2016, č.j. MMR-33239/2016-83/2359 (dále též

„prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ustanovení § 98 ve spojení s ustanovením § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje ze dne 28. 6. 2016, č.j. 092591/2016/KUSK, sp.zn. SZ 081422/2016/KUSK REG/EMB, a věc mu byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Rozhodnutím krajského úřadu bylo v odvolacím řízení zamítnuto odvolání M.P., D. P., M. Š., B. Š. a obce Mrač a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování ze dne 29. 3. 2016, č.j. MUBN/20229/2016/VÝST, sp.zn. VÝST/82861/2015/JA, kterým byla na žádost stavebníka (žalobce) umístěna a povolena stavba „přístavba, nadstavba a stavební úpravy rodinného domu č.p. X za účelem změny užívání na komunitní dům seniorů“ na pozemku parc.č. st. X a pozemku parc.č. X, X, vše v k.ú. M..

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňové představuje nezákonný a nepřípustný zásah do pravomocného rozhodnutí Městského úřadu Benešov a Krajského úřadu Středočeského kraje. Namítal, že rozhodnutí zasáhla do jeho subjektivních práv jako oprávněného z rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení, přičemž pro vydání rozhodnutí ministerstva nebyly splněny ani formální, ani věcné důvody.
- [3] K formálním vadám žalobce odkázal na výklad institutu zkráceného přezkumného řízení, který podal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č.j. 2 As 74/2013-45. Dále uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že bylo vydáno na základě podnětu obce Mrač ze dne 28. 6. 2016. Doručením tohoto podání (podnětu) nastal dle žalobce den, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení ve smyslu ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán získal dokumenty a informace, z nichž později usoudil, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č.j. 9 As 183/2014-34). Na základě tohoto podnětu se tak ministerstvo dozvědělo o případném důvodu k vydání svého rozhodnutí. Ministerstvo obdrželo následně správní spis 15. 8. 2016. Žalobce namítal, že rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení bylo možné vydat nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení podle ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu, přičemž pro počátek běhu této lhůty pro vydání rozhodnutí byl v konkrétním případě určující den doručení podnětu obce Mrač ministerstvu. Ministerstvo však vydalo své rozhodnutí později. Dále namítal, že tvrzení ministerstva, že *„bylo přitom v průběhu měsíce října zjištěno, že v daném případě bylo rozhodnutí krajského úřadu vydáno v rozporu s právními předpisy“*, nemá oporu ve spisu. Rovněž namítal, že z rozhodnutí není zřejmé, jaké závěry pro své rozhodnutí ministerstvo vyvodilo z doplnění podání obce Mrač ze dne 16. 9. 2016 s fotografiemi, podle nichž měl rodinný dům č.p. X zcela zaniknout dne 12. 9. 2016.
- [4] K věcným vadám žalobce zaprvé uvedl, že dle ministerstva se měl krajský úřad dopustit zásadního pochybení, když se ve svém rozhodnutí nevypořádal s okruhem účastníků odvolacího řízení. Žalobce namítal, že i když stavební úřad nevydal deklaratorní usnesení podle ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu o tom, že vlastníci pozemku parc.č. X (tj. nástupci J. P. a M. P.) nejsou účastníky řízení, tak se nejednalo o takovou vadu, která měla vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení. Proto tato vada nemohla být dle žalobce legálním ani legitimním důvodem ke zrušení rozhodnutí

odvolacího správního orgánu v přezkumném řízení. Bylo tak dle žalobce porušeno ustanovení § 96 odst. 2 správního řádu.

- [5] Zadruhé žalobce uvedl, že dle ministerstva rozhodnutí krajského úřadu ze dne 28. 6. 2016 nabylo právní moci dne 8. 7. 2016, avšak rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 3. 2016 nenabylo právní moci, „*neboť právnímu nástupci zemřelých účastníků řízení (myšleno nástupci J. P. a M. P.) nadále běží odvolací lhůta při neoznámení rozhodnutí podle § 84 správního řádu.*“ Tento názor je dle žalobce nesprávný. Namítal, že obecně platí, že rozhodnutí vydané v prvním stupni, bylo-li napadeno řádným a včasným odvoláním, nabývá právní moci současně s právní mocí rozhodnutí o odvolání, které rozhodnutí prvního stupně potvrdilo. Dále namítal, že jak vyložil stavební úřad při předložení spisu odvolacímu správnímu orgánu, vlastníci pozemku parc.č. X účastníky správního řízení nebyli. V teoretické rovině pak uvedl, že i kdyby byl někdo jako účastník opomenut, pak by mohl podat odvolání, avšak pouze v limitech podle ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu. Dále konstatoval, že pokud by nebylo rozhodnutí stavebního úřadu nebo odvolacího správního orgánu v právní moci, nebylo by možné provádět ani přezkumné řízení, neboť to je jeho podmínkou.
- [6] Zatřetí namítal, že zákonným důvodem zrušení pravomocného rozhodnutí krajského úřadu by nebylo ani případné pochybení v jeho nedoručení osobám uvedeným na str. 5 rozhodnutí ministerstvo (Krajská správa a údržba silnic, ČEZ Distribuce, Česká telekomunikační infrastruktura), neboť z ničeho nevyplývá, že by to mělo vliv na zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí.
- [7] Začtvrté namítal, ani skutečnost, že se dle ministerstva krajský úřad nijak nevypořádal s námitkou obce Mrač, že umístěná a povolená stavba není nástavba, přístavba a stavební úprava stávajícího rodinného domu, ale jedná se o novou stavbu, nemůže být zákonným důvod pro zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení. Uvedl, že krajský úřad se s touto námitkou nemohl vypořádat, neboť tato nebyla v odvolacím řízení vznesena. Dále uvedl, že projektová dokumentace, vypracovaná autorizovanou osobou, vycházela z toho, že stavba bude mít podobu nástavby, přístavby a stavební úpravy stávajícího rodinného domu. Došlo-li v průběhu stavebních prací, tedy až po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí, k tomu, že byla původní stavba odstraněna, není to důvod zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení.
- [8] Žalobce dále namítal, že se ministryně v napadeném rozhodnutí nevypořádala důvody obsaženými v rozkladu a že jen převzala právní názory z prvostupňového rozhodnutí. Dále uvedl, že pokud by mělo dojít k situaci, že by došlo ke zrušení stavebního povolení a územního rozhodnutí a např. následně k rozhodnutí o povinnosti odstranit stavbu podle nich realizovanou, vznikla by mu újma, která by byla ve výrazném nepoměru k újmě, která teoreticky mohla nějaké osobě nebo veřejnému zájmu vzniknout v důsledku údajných vad rozhodnutí a správního řízení, které ministerstvo vytýkalo ve zrušujícím rozhodnutí. Ministerstvo rovněž nešetřilo práva žalobce nabytá v dobré víře, když kvůli procesním pochybením, nikoli ani podstatným, zrušilo pravomocné správní rozhodnutí.
- [9] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [10] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitce nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení žalovaný uvedl, že obdržel kompletní správní spis dne 15. 8. 2016. Od tohoto dne je pak

počítána dvouměsíční subjektivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení, resp. vydání rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č.j. 9 As 183/2014-34, ve kterém NSS určil jako den, kdy počala běžet subjektivní dvouměsíční lhůta jako den, kdy správnímu orgánu byl doručen spis. K tomu žalovaný poznamenal, že tento rozsudek byl vydán přímo ve vztahu k žalovanému, a proto je jím žalovaný právně vázán.

- [11] K námitce týkající se zásadního pochybení a řádného nevypořádání s okruhem účastníků v odvolacím řízení žalovaný uvedl, že krajský úřad zcela mylně přezkoumal okruh účastníků řízení stanovený stavebním úřadem a následně mylně k námitce obce Mrač uvedl, že manželé P. byli o řízení informováni, aniž by akceptoval, že obec Mrač nenamítala rozpor účastenství M. P. a D. P., ale již nežijících účastníků řízení M. P. a J. P. V této souvislosti dále odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že stavební úřad postupoval při stanovení okruhu účastníků řízení a následném doručování nezákonně, přičemž toto bylo namítáno obcí Mrač již v odvolání.
- [12] K posouzení, zda umístěná a povolená stavba je nástavba, přístavba a stavební úprava stávajícího rodinného domu nebo se jedná o stavbu novou, pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 1998, č.j. 33 Cdo 111/98, a ze dne 24. 2. 2000, č.j. 20 Cdo 521/98.
- [13] Osoba zúčastněná na řízení se ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ztotožnila s vyjádřením žalovaného. Uvedla, že vzhledem k projektové dokumentaci stavby a k samotnému provádění stavby má za jednoznačně prokázané, že stavba realizovaná žalobcem na základě uvedeného stavebního povolení je stavbou novou. Předmětné stavební povolení tak je nutné označit za nezákonné, když už z projektové dokumentace (i z následné realizace stavby) je zřejmé, že se vzhledem ke konstantní judikatuře nejedná o nástavbu, přístavbu a stavební úpravu.
- [14] Dne 17. 2. 2020 bylo soudu doručeno podání osoby zúčastněné na řízení, ve kterém tato upozornila na to, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č.j. 1 As 156/2018-52, byl zrušen kolaudační souhlas vydaný Městským úřadem Benešov ze dne 23. 6. 2017, č.j. MUBN/46169/2017/VÝST. Uvedla, že závěry tohoto rozsudku jsou podstatné pro nyní projednávanou věc, neboť zrušení kolaudačního souhlasu bylo soudem zdůvodněno právě s odkazem na správní rozhodnutí žalovaného napadané v předmětném řízení, kterým bylo zrušeno rozhodnutí podmiňující kolaudační souhlas. Nejvyšší správní soud tak přisvědčil námitkám o nezákonnosti kolaudačního souhlasu vydaného, aniž by existovalo podmiňující rozhodnutí (společné rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení). Svým rozsudkem tak Nejvyšší správní soud fakticky aproboval závěry rozhodnutí napadeného v předmětném řízení.
- [15] Dne 20. 4. 2020 bylo soudu doručeno sdělení žalobce, ve kterém uvedl, že v době vydání kolaudačního souhlasu existovalo pravomocné společné rozhodnutí Městského úřadu Benešov ze dne 29. 3. 2016, které nebylo v přezkumném řízení, jak nesprávně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, zrušeno, ale až právní mocí rozhodnutí ministryně, která nastala ke dni 10. 7. 2017, pozbylo toto rozhodnutí právních účinků. Do 10. 7. 2017 zde ovšem bylo pravomocné stavební povolení, které nabylo právní moci dne 8. 7. 2016, tudíž kolaudační souhlas, který byl vydán 23. 6. 2017, byl vydán v souladu se zákonem, na základě platného a pravomocného společného rozhodnutí Městského úřadu Benešov ze dne 29. 3. 2016. Dle žalobce nemůže mít výše uvedený rozsudek Nejvyššího

správního soudu žádný vliv na rozhodnutí zdejšího soudu v nyní projednávané věci, neboť Nejvyšší správní soud se nezabýval otázkou zákonnosti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj a ministryně v přezkumném řízení.

- [16] Při ústním jednání před soudem konaném dne 14. 5. 2020 účastníci řízení odkázali na svá dřívější písemná podání. Zástupce žalobce uvedl, že nebyly splněny podmínky pro přezkumné řízení, neboť ministerstvo rozhodlo až po subjektivní lhůtě, nadto vytýkané vady rozhodnutí krajského úřadu neodůvodňují zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení. Skutečnost, jak později probíhala stavba, nemohlo být věcí přezkumu.
- [17] Žalovaný při ústním jednání uvedl, že subjektivní lhůta byla v řízení dodržena. Dále uvedl, že rozhodnutí krajského úřadu bylo nezákonné, neboť se nezabývalo tím, zda se jedná o přístavbu, nástavbu, nebo o zcela jinou stavbu, a v takovém případě, nezkoumalo, zda byly splněny podmínky územního plánu obce Mrač pro zastavěnost pozemku.
- [18] Osoba zúčastněná na řízení při ústním jednání uvedla, že okolnosti týkající se posouzení, zda se jednalo o stavbu novou, či o nástavbu apod. jsou okolnostmi veřejného zájmu, kterými se měl odvolací orgán (krajský úřad) náležitě zabývat. Uvedla, že v obci byly sepsány petice, tzn., že předmětná stavba se dotkla mnoha obyvatel a chodu obce.
- [19] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [20] Rozhodnutím Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování ze dne 29. 3. 2016, č.j. MUBN/20229/2016/VÝST, sp.zn. VÝST/82861/2015/JA, byla na žádost žalobce umístěna a povolena stavba „přístavba, nadstavba a stavební úpravy rodinného domu č.p. X za účelem změny užívání na komunitní dům seniorů“ na pozemku parc.č. st. X a pozemku parc.č. X, X, vše v k.ú. M.
- [21] Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje rozhodnutím ze dne 28. 6. 2016, č.j. 092591/2016/KUSK, sp.zn. SZ 081422/2016/KUSK REG/EMB, zamítl podaná odvolání a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 3. 2016.
- [22] Žalovaný následně obdržel podnět obce Mrač k přezkoumání rozhodnutí krajského úřadu, v němž bylo uvedeno, že ke správnímu řízení nebylo doloženo stanovisko Krajské správy a údržby silnic a Policie ČR, dopravního inspektorátu Benešov, když bude stavbou zasahováno do stávajícího sjezdu k parkování a obsluze objektu. Dále obec uvedla, že stavbou bude překročena maximální zastavitelnost pozemku 25 %, jak stanoví územní plán obce. Uvedla, že do celkové plochy pozemku je započítán i pozemek parc.č. X, k.ú. M., na kterém se stavba nenachází, a že do zastavěné plochy není započítána plocha parkovacích stání a zpevněné plochy. Dále k napojení na kanalizaci obec uvedla, že stávající jímka na pozemku stavby je nevyhovující a propustná. Dále konstatovala, že oznámení o zahájení řízení bylo doručováno účastníkům řízení, mezi které byli zahrnuti i již nežijící M. P. a J. P., přičemž v dalších písemnostech byl okruh účastníků změněn a uvedeným účastníkům, ani jejich právním nástupcům nebyly písemnosti doručovány. Dále obec uvedla, že stavebník odstraní celou stavbu původního rodinného domu a provede zcela novou stavbu, nikoliv pouze přístavbu, nástavbu a stavební úpravy stavby původní. Dne 16. 9. 2016 pak ministerstvo obdrželo doplnění podání, ve kterém obec uvedla, že rodinný dům č.p. X dne 12. 9. 2016 zcela zanikl.
- [23] Dne 15. 8. 2016 obdržel žalovaný kompletní spisový materiál.

- [24] Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2016, č.j. MMR-33239/2016-83/2359, podle ustanovení § 98 ve spojení s ustanovením § 97 odst. 3 správního řádu žalovaný ve zkráceném přezkumném řízení zrušil rozhodnutí krajského úřadu a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí ve věci.
- [25] Žalobce podal dne 8. 11. 2016 proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém mimo jiné uvedl, že po doplnění projektové dokumentace, kdy upustil od stavby oplocení, stavební úřad vyhodnotil, že vlastník pozemku parc.č. X, k.ú. M., již není stavbou dotčen, a proto s ním dále nejednal jako s účastníkem řízení. Žalobce proto nesouhlasil se závěrem žalovaného, že rozhodnutí stavebního úřadu nebylo doručeno všem účastníkům řízení, a tudíž nenabývalo právní moci. Dále namítal, že jelikož žalovaný nesprávně zjistil nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu ze dne 28. 6. 2016, nemohla být újma vzniklá účastníkům řízení, kterým nebylo doručováno, ve zjevném nepoměru k újmě, která by mohla vzniknout zrušením tohoto rozhodnutí žalobci.
- [26] Žalobou napadeným rozhodnutím ministryně pro místní rozvoj ze dne 15. 6. 2017, č.j. 47789/2016-31-4, byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [27] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministryně uvedla, že stavební úřad vymezil okruh účastníků jmenným seznamem osob bez uvedení důvodu, ze kterého stavební úřad vyvodil dané osobě postavení účastníka řízení. Mezi účastníky řízení pak nebyli zahrnuti vlastníci pozemku parc.č. X, k.ú. M., který má společnou hranici se stavbou a který až do své smrti vlastnili M. P. a J. P. Konstatovala, že pokud stavební úřad v oznámení o zahájení řízení jednal s těmito osobami jako s účastníky řízení, nezaniká právo účastenství v řízení s úmrtím vlastníků daného pozemku, ale správní orgán je povinen dále jednat s právními nástupci zemřelých či ustanovit opatrovníka. V případě, že stavební úřad dospěl k názoru, že vlastník pozemku parc.č. X není účastníkem řízení, i když s ním jako s účastníkem řízení bylo jednání, nestačí s takovou osobou jako s účastníkem řízení fakticky přestat jednat, ale je třeba vydat deklaratorní usnesení podle ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu, aby měla tato osoba možnost se proti takovému postupu správního orgánu bránit oprávněným prostředkem. Dále uvedla, že vzhledem k tomu, že stavební úřad a následně ani krajský úřad nevydal usnesení o tom, že právní nástupce M. P. a J. P. není účastníkem řízení, svědčí mu stále postavení účastníka řízení, i když mu písemnosti správních orgánů nebyly doručovány. V důsledku nedoručení rozhodnutí stavebního úřadu všem účastníkům daného správního řízení, nenabývalo společné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 3. 2016 právní moci, neboť právnímu nástupci zemřelých účastníků řízení běžela odvolací lhůta při neoznámení rozhodnutí podle ustanovení § 84 správního řádu. V době vydávání rozhodnutí nemohl žádný ze správních orgánů předjímat, že se podatel stane v budoucnu vlastníkem tohoto pozemku. Krajský úřad dle ministryně tuto vadu nejenže nezhojil, ale v rozhodnutí o odvolání ji zopakoval, a proto je zjevné, že dostatečným způsobem nezjistil skutečný stav věci, který pak vedl k nezákonnému rozhodnutí.
- [28] Ministryně dále v rozhodnutí nad rámec uvedla, že rozhodnutí krajského úřadu nebylo doručováno ani společností Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace, ČEZ Distribuce, a.s., a Česká telekomunikační infrastruktura a.s., které byly účastníky řízení. Krajský úřad se tak dopustil dalšího pochybení.
- [29] K posouzení, zda umístěná a povolená stavba je nástavba, přístavba a stavební úprava stávajícího rodinného domu nebo se jedná o stavbu novou, uvedla, že z projektové

dokumentace je zcela patrné, že z původní stavby rodinného domu má být zachováno 1. PP o vnějších rozměrech 4,8 x 9,45 a část zdiva 1. NP o stejných rozměrech, kdy tento prostor neobsahuje žádné vnitřní členění, do stávajícího zdiva jsou v 1. NP vsazeny nové stavební otvory. Zachovaná část rodinného domu v 1. NP je cca v polovičním rozsahu stavby původního rodinného domu. Je tedy zřejmé, že druhá polovina 1. NP původního rodinného domu má být dle dokumentace do základů odstraněna a nebude tak patrné dispoziční řešení alespoň 1. NP původního rodinného domu. Konstatovala, že dle projektové dokumentace stavby dojde stavební činností k úplnému zániku stavby a takový záměr pak nelze hodnotit jako nástavbu, přístavbu a stavební úpravy, ale jako realizaci stavby nové.

[30] Závěrem pak ministryně konstatovala, že ministerstvo zcela správně v prvostupňovém rozhodnutí vydalo závazný pokyn, že krajský úřad je při novém posouzení věci povinen brát v potaz nově nastalé skutečnosti uvedené v podání obce Mrač ze dne 16. 9. 2016, ze kterých je patrné, že žalobce již započal se stavbou, aniž by společné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 3. 2016 nabylo právní moci, a to tím, že v rozporu s tímto nepravomocným rozhodnutím a projektovou dokumentací odstranil celou stavbu. V novém řízení pak bude na krajském úřadu, aby důkladně posoudil soulad stavby s územním plánem obce Mrač.

[31] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

[32] Podle ustanovení § 94 správního řádu: „(1) V přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přezkumné řízení lze zahájit, i pokud je rozhodnutí předběžně vykonatelné podle § 74 a dosud nenabylo právní moci; pokud bylo po zahájení takového přezkumného řízení podáno odvolání, postupuje se podle ustanovení hlavy VIII této části. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli.

(2) Přezkumné řízení není přípustné, jestliže byl rozhodnutím účastníkovi udělen souhlas k právnímu jednání nebo povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí nebo jestliže bylo rozhodnuto ve věci osobního stavu a žadatel nabytí práv v dobré víře. V přezkumném řízení nelze přezkoumávat ani rozhodnutí vydaná podle § 97. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu podle § 90 odst. 1 písm. b) nelze přezkoumávat, jestliže již bylo při novém projednávání věci vydáno nové rozhodnutí.

(3) Samostatně lze v přezkumném řízení přezkoumávat pouze usnesení o odložení věci (§ 43) a usnesení o zastavení řízení (§ 66). Ostatní usnesení lze přezkoumávat až spolu s rozhodnutím ve věci, popřípadě s jiným rozhodnutím, jehož vydání předcházela, a jedině tehdy, může-li to mít význam pro soulad rozhodnutí ve věci nebo jiného rozhodnutí s právními předpisy anebo pro náhradu škody.

(4) Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou

vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.

(5) Při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).“

- [33] Podle ustanovení § 96 odst. 1 téhož zákona: „*Usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.*“
- [34] Podle ustanovení § 96 odst. 2 téhož zákona: „*Soulad rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží. Příslušný správní orgán posoudí spisový materiál a podle potřeby zajistí vyjádření účastníků a správních orgánů, které řízení prováděly.*“
- [35] Podle ustanovení § 97 odst. 3 téhož zákona: „*Rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.*“
- [36] Podle ustanovení § 98 téhož zákona: „*Jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.*“
- [37] Předmětem řízení je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k podnětu osoby zúčastněné na řízení využito prostředku dozorčího práva a ve zkráceném řízení bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 28. 6. 2016, jímž byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov (stavebního úřadu) ze dne 29. 3. 2016, jímž byla na žádost žalobce umístěna a povolena stavba „přístavba, nadstavba a stavební úpravy rodinného domu č.p. X za účelem změny užívání na komunitní dům seniorů“ na pozemku parc.č. st. X a pozemku parc.č. X, X, vše v k.ú. M., a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [38] Soud považuje za vhodné se nejprve vyjádřit k námitkám, které shledal důvodnými. Jedná se o námitky, které soud shrnul výše v bodech [2] a [8] tohoto rozsudku, kde žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho subjektivních práv jako oprávněného z rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení; resp. kdyby došlo ke skutečnosti, že by musel stavbu odstranit, tak mu vznikne újma, která by byla ve výrazném nepoměru k újmě, která teoreticky mohla nějaké osobě nebo veřejnému zájmu v důsledku údajných vad rozhodnutí stavebního úřadu; resp. žalovaný dle žalobce nešetřil práva žalobce nabytá v dobré víře.
- [39] Soud konstatuje, že žalovaný, resp. ministryně pro místní rozvoj postavili svůj závěr ohledně nezákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí krajského úřadu zejména na následujících skutečnostech: 1.) z projektové dokumentace stavby vyplynulo, že dojde stavební činností k úplnému zániku stavby. Takový záměr pak nelze hodnotit jako nástavbu, přístavbu a stavební úpravy, ale jako realizaci stavby nové. Krajský úřad toto hodnocení ve svém rozhodnutí pominul. 2.) stavební úřad vymezil nesprávně okruh účastníků řízení. 3.) rozhodnutí krajského úřadu nebylo doručováno některým účastníkům

řízení (Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace, ČEZ Distribuce, a.s., a Česká telekomunikační infrastruktura a.s.).

- [40] V případě těchto vytýkaných pochybení krajského úřadu, resp. stavebního úřadu, se nepochybně jedná o takové skutečnosti, které měly větší či menší vliv na zákonnost rozhodnutí krajského úřadu. Dle soudu se jedná o vady rozhodnutí a řízení, na základě kterých lze ve zkráceném přezkumném řízení dovodit nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, což ostatně správní orgány učinily a tyto vady ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily. V tomto směru tedy soud závěry správních orgánů ve vztahu k nezákonnostem a pochybením stavebního úřadu nijak nezpochybňuje, byť považuje za vhodné na tomto místě konstatovat, že jako nejpodstatnější důvod nezákonnosti rozhodnutí krajského úřadu lze označit ten uvedený v předchozím odstavci pod bodem 1.), neboť otázka, jaká vlastně bude provedena stavba, tj. zda se fakticky jedná o nástavbu, přístavbu a stavební úpravy stávající stavby rodinného domu, nebo se jedná o stavbu prakticky zcela novou, je ve stavebním řízení naprosto klíčová.
- [41] Zároveň však lze dospět k závěru, že správní orgány v nyní soudně přezkoumávaném řízení zcela pominuly otázku dobré víry žalobce tak, jak ji namítal v podané žalobě. Za situace, kdy dospěly k závěru, že stavební řízení bylo zasaženo takovými vadami, že jej bylo třeba v rámci zkráceného přezkumného řízení zrušit, se správní orgány nutně musely následně zabývat dobrou vírou žalobce, kterou nabyt z rozhodnutí krajského, resp. stavebního úřadu. Toto však žalovaný v prvostupňovém, ani ministryně v žalobou napadeném rozhodnutí neučinili.
- [42] Tento požadavek vyplývá nejen z ustanovení § 94 odst. 2, 4 a 5 správního řádu a opakovaně se k němu vyslovili i soudy nejvyšších instancí. Např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č.j. 2 As 241/2014-36, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že „[s]tavebník se v přezkumném řízení nemůže zpravidla dovolávat dobré víry (§ 94 odst. 4 správního řádu), realizoval-li záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vylíčení rozhodných skutečností. Vedle toho nelze přiznat dobrou víru ani takovému jednání stavebníka, které je bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví, a to ani tehdy, pokud stavebník neuvede stavební úřad v omyl a stavební úřad povolení k umístění stavby či ke stavbě v rozporu se zákonem vydá. V ostatních případech však není možno na stavebníka přenášet povinnosti orgánů státní správy. U stavebníků lze předpokládat přirozenou míru nejistoty ohledně souladu jejich záměrů s podrobnou právní regulací. Posouzení souladu záměru stavebníka se zákonnými požadavky je v první řadě úkolem správních orgánů, které k tomu mají disponovat takovým personálním a odborným zázemím, aby jej zevrubně posoudily a v případě rozporu s právními předpisy patřičně reagovaly.“
- [43] V daném případě však stavebník záměr realizoval v souladu s povolením stavebního úřadu v rozsahu schválené projektové dokumentace, a zároveň není z obsahu spisu patrné, že by sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svou zákonnou povinnost posoudit jeho stavební záměr. Dle soudu tak nelze v daném věci na stavebníka přenášet povinnosti a pochybení orgánů státní správy.
- [44] Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 30. 8. 2016, č.j. 5 As 203/2015-141, formuloval následující právní věty: „I. Přezkoumává-li soud zákonnost správního rozhodnutí

vydaného v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu, je povinen učinit předmětem přezkumu rovněž i zákonnost správního aktu, kterým bylo přezkumné řízení zahájeno.

II. Podle § 96 odst. 2 správního řádu se v přezkumném řízení posuzuje soulad rozhodnutí s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. Uvedené však nikterak nevylučuje, aby soud ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. provedl a doplnil dokazování, má-li za to, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn nedostatečně. Soud může použít i nové důkazy, které sice ve správním řízení nebyly předloženy, resp. nebyly součástí správního spisu, nicméně jsou schopny vypovídat o skutkovém stavu v době vydání správního rozhodnutí, a lze jimi tedy potvrdit nebo vyvrátit skutkový stav, který správní orgán zjistil ve správním řízení.

III. Pokud rozpor rozhodnutí s právními předpisy má mít původ výlučně v postupu správního orgánu, aniž by k tomu dotčená osoba svým jednáním jakkoli přispěla, a dotčená osoba je v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správním postupem, je třeba její dobrou víru v intencích § 94 odst. 5 a § 99 odst. 2 správního řádu zohlednit.“

[45] Pro projednávanou věc je zde klíčová zejména právní věta uvedená pod bodem III., neboť žalovaný správní orgán ve zkráceném přezkumném řízení vytýkal krajskému úřadu výlučně takové skutečnosti, které vyplývaly z postupu, resp. z nejednání stavebního úřadu, avšak zároveň je patrné, že žalovaný nijak dobrou víru žalobce nezohlednil, nepoměřoval, ani se jí nezabýval.

[46] Výše uvedené závěry pak potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 4. 9. 2018, sp.zn. I.ÚS 17/16:

„I. Je-li správní rozhodnutí v rozporu s objektivním právem (nebo vydáno na základě vad řízení), musí správní orgán při uplatnění prostředků dozorčího práva při svém rozhodování zohlednit, z jakých důvodů k přijetí takového rozhodnutí došlo, a jaké následky by jeho zrušení mělo. Musí jednotlivé případy hodnotit z hlediska dobré víry oprávněných z rozhodnutí, jejich důvěry v zákonnost rozhodnutí, ale i jejich podílu na důvodech nezákonnosti. Tato kritéria musí hodnotit i správní soud, který přezkoumá zákonnost správního rozhodnutí o takovém prostředku dozorčího práva.

II. Závěr o nedostatku dobré víry nemůže vyplývat jen z konstatování, že oprávněný měl povědomí o určitých skutečnostech, které podle mínění soudu způsobují nezákonnost správního rozhodnutí, pokud zároveň není prokázáno, že oprávněný věděl či měl vědět též o tom, že jde o skutečnosti právně relevantní. Nedostatek dobré víry tedy není dán jen tím, že oprávněný nepředpokládal, jaký výklad práva zaujmou orgány veřejné moci v rámci uplatnění prostředků dozorčího práva vůči pravomocnému rozhodnutí.

III. V řízení o ústavní stížnosti lze osobám zúčastněným na řízení před správními soudy (§ 34 soudního řádu správního) přiznat procesní postavení vedlejšího účastníka jen podle § 76 odst. 3 zákona o Ústavním soudu, pokud prokáží právní zájem na výsledku řízení.“

[47] Soud tak s ohledem na výše uvedenou judikaturu uzavírá, že správní orgány pochybily, pokud se ve svých rozhodnutích dobrou vírou žalobce nijak nezabývaly ani ji nehodnotily. Proto soud shledal tuto námitku žalobce důvodnou a pro celou věc klíčovou.

[48] Žalobce dále namítal, že nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení ve smyslu ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu, neboť již doručením podnětu obce Mrač, získal správní orgán dokumenty a informace, z nichž později usoudil, že rozhodnutí krajského úřadu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

- [49] V této souvislosti soud nejprve považuje stejně jako žalobce vhodné odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č.j. 2 As 74/2013-45, dle kterého „*rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu z roku 2004 je možné vydat pouze ve dvouměsíční subjektivní lhůtě a roční objektivní lhůtě vyplývající z § 96 odst. 1 správního řádu z roku 2004.*“ Na zkrácené přezkumné řízení se užijí tedy stejné lhůty jako na „řádné“ přezkumné řízení.
- [50] Z dalšího žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č.j. 9 As 183/2014-34, pak vyplývá, že „*za den, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu z roku 2004, je třeba považovat den, kdy správní orgán získal dokumenty a informace, z nichž později usoudil, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.*“ V tomto rozsudku však Nejvyšší správní soud za den, kdy správní orgán získal dokumenty a informace, z nichž později usoudil, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, označil doručení spisového materiálu orgánu rozhodujícímu v přezkumném řízení v I. stupni, tj. rozdílně, než jak dovozoval žalobce v podané žalobě (doručení podnětu obce Mrač žalovanému).
- [51] V daném případě obdržel žalovaný kompletní spisový materiál dne 15. 8. 2016, od tohoto dne je tak třeba počítat dvouměsíční subjektivní lhůtu pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Tato lhůta by tak uplynula dne 15. 10. 2016, ovšem prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 10. 2016 a vypraveno dne 14. 10. 2016, tudíž v zákonné lhůtě, protože právě z předloženého spisu byla zjištěna základní podstatná nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí krajského úřadu. V tomto směru tak soud neshledal postup žalovaného v rozporu se zákonem ani s judikaturou, a proto tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
- [52] Žalobce dále namítal, že pochybení krajského úřadu ohledně stanovení okruhu účastníku, nemělo vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení, a proto tato vada nemohla být legitimním důvodem ke zrušení rozhodnutí krajského úřadu v přezkumném řízení.
- [53] K této námitce soud uvádí, že za tu nejpodstatnější vadu rozhodnutí krajského úřadu lze označit nedostatečné posouzení předmětné stavby, jak bude uvedeno dále, nicméně skutečnost, kdo je a není účastníkem stavebního řízení, nelze v tomto směru označit za podružnou a nedůležitou a nemající žádný vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí vydaných ve stavebním řízení.
- [54] Lze se ztotožnit se žalovaným, že krajský úřad zcela mylně přezkoumal okruh účastníků řízení stanovený stavebním úřadem, když uvedl, že manželé P. byli o řízení informováni, aniž by akceptoval, že obec Mrač nenamítala rozpor účastenství M. P. a D. P., ale již nežijících účastníků řízení M. P. a J. P. Je nesporné, že mezi účastníky řízení nebyli zahrnuti vlastníci pozemku parc.č. X, k.ú. M., který má společnou hranici se stavbou a který až do své smrti vlastnili právě M. P. a J. P.. Pokud stavební úřad po smrti těchto osob nejednal s jejich právními nástupci, ačkoliv účastenství v řízení je vázáno na předmětný sousední pozemek, pak nepochybně došlo k jeho pochybení. Zároveň nelze pominout ani skutečnost, že nebylo vydáno žádné usnesení podle ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu, ve kterém by stavební úřad vyslovil, proč již zmíněné osoby nepovažuje za účastníky daného řízení.

- [55] Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou, neboť tento důvod pro zrušení rozhodnutí krajského úřadu neobstojí, na rozdíl od důvodu týkajícího se nedostatečného posouzení předmětného záměru.
- [56] Žalobce dále namítal, že tvrzení, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 3. 2016 doposud nenabylo právní moci, je nesprávné, neboť pokud by nebylo toto rozhodnutí v právní moci, nebylo by možné provádět ani přezkumné řízení.
- [57] Soud k této námitce uvádí, že je nepochybné, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 13. 10. 2016 právnímu nástupci zemřelých účastníků řízení, o nichž stavební úřad nerozhodl, že již účastníky řízení nejsou, běžela odvolací lhůta ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu. Tvrzení žalovaného, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 3. 2016 nenabylo doposud právní moci je poněkud zavádějící, neboť s ohledem na vydání rozhodnutí krajského úřadu ze dne 28. 6. 2016 toto rozhodnutí nepochybně muselo nabýt právní moci, avšak podal-li by proti němu opomenutý účastník ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu dodatečně odvolání, muselo by s tímto odvoláním být naloženo tak, jak předvídá správní řád. Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou, neboť v ní žalobce pouze polemizoval s některými nepodstatnými, tvrzeními žalovaného.
- [58] Žalobce v další námitce namítal, že důvodem ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského úřadu nemohlo být ani případné pochybení jeho nedoručení některým osobám (společnostem).
- [59] Soud stejně jako v případě důvodu spočívajícího v nesprávném vymezení okruhu účastníků řízení uznává, že tento důvod nepovažuje za nejdůležitější v porovnání s důvodem, týkajícím se nedostatečného posouzení předmětného záměru, neboť je nepochybné, že rozhodnutí krajského úřadu nebylo doručováno ani společností Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace, ČEZ Distribuce, a.s., a Česká telekomunikační infrastruktura a.s., které byly účastníky řízení, což lze jednoznačně hodnotit jako pochybení krajského úřadu. Tato námitka tak rovněž není důvodná.
- [60] Dle názoru soudu je třeba se vyjádřit k nejpodstatnějšímu důvodu, který vedl ke zrušení rozhodnutí krajského úřadu, a to, že se ve svém důsledku jedná o zcela novou stavbu. K tomu žalobce namítal, že tento nemůže být zákonným důvodem pro zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení, protože projektová dokumentace vycházela z toho, že stavba bude mít podobu nástavby, přístavby a stavební úpravy stávajícího rodinného domu, přičemž došlo-li v průběhu stavebních prací k tomu, že byla původní stavba odstraněna, není to důvod pro zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení.
- [61] Dle názoru soudu je právě tato okolnost tím nejdůležitějším důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského úřadu, neboť při posouzení, zda umístěná a povolená stavba je nástavba, přístavba a stavební úprava stávajícího rodinného domu nebo se jedná o stavbu novou, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z projektové dokumentace zcela patrné. Z původní stavby rodinného domu má být zachováno 1. PP o vnějších rozměrech 4,8 x 9,45 a část zdiva 1. NP o stejných rozměrech, kdy tento prostor neobsahuje žádné vnitřní členění, do stávajícího zdiva jsou v 1. NP vsazeny nové stavební otvory. Zachovaná část rodinného domu v 1. NP je cca v polovičním rozsahu stavby původního rodinného domu. Z toho vyplývá, že druhá polovina 1. NP původního rodinného domu má být dle dokumentace do základů odstraněna a nebude tak patrné dispoziční řešení alespoň 1. NP původního rodinného domu.

- [62] V tomto směru tak lze dospět k závěru, že dle projektové dokumentace, kterou se měly stavební úřady zcela nepochybně v řízení podrobně zabývat, dojde stavební činností žalobce k úplnému zániku stavby, přičemž takový záměr pak nemůže být hodnocen jako nástavba, přístavba a stavební úpravy, nýbrž jako realizace stavby nové. Tato skutečnost vyplývá nejen z projektové dokumentace, což je pro danou věc nejdůležitější, ale rovněž z následné realizace stavby, jež je dohledatelné pomocí běžných internetových vyhledávačů.
- [63] Nebyl-li tedy předmětný záměr stavebními úřady dostatečně podrobně posouzen, zejména s důrazem na projektovou dokumentaci, ohledně toho, zda se skutečně jedná o nástavbu, přístavbu a stavební úpravy rodinného domu, nebo se jedná o stavbu novou, pak se jedná dle soudu o natolik závažnou vadu, která sama o sobě způsobuje nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu, resp. stavebního úřadu, a lze na základě ní dospět k závěru o zrušení rozhodnutí krajského úřadu ve zkráceném přezkumném řízení. Tuto námitku však s porovnáním s právem žalobce, jako stavebníka, nabytým v dobré víře, tak soud rovněž neshledal důvodnou.
- [64] Soud shledal nedůvodnou rovněž námitku, že se ministryně v napadeném rozhodnutí nevypořádala s důvody obsaženými v rozkladu, když jen převzala právní názory z prvostupňového rozhodnutí. Je tomu tak proto, že správními soudu je běžně celé správní řízení vnímáno jako jeden celek, a převezme-li správní orgán II. stupně právní názory z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak se toto zpravidla nepovažuje za vadu rozhodnutí. Stejně tak soud nevešel v to, že by se ministryně v napadeném rozhodnutí nevypořádala s důvody obsaženými v rozkladu, neboť shledal, že v podstatných otázkách bylo na žalobcovy rozkladové námitky dostatečně reagováno, s výjimkou rozkladové námitky, kterou následně soud shledal i v tomto rozsudku důvodnou, tj. dobré víry žalobce, resp. jemu vzniklé újmy.
- [65] K poukazu osoby zúčastněné na řízení na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č.j. 1 As 156/2018-52, jímž byl zrušen kolaudační souhlas vydaný Městským úřadem Benešov ze dne 23. 6. 2017, č.j. MUBN/46169/2017/VÝST, ve věci předmětné stavby, soud uvádí, že v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou zákonnosti kolaudačního souhlasu, nikoliv otázkou zákonnosti rozhodnutí žalovaného v přezkumném řízení. Je třeba konstatovat, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nezákonnosti kolaudačního souhlasu z toho důvodu, že bylo zrušeno jeho podmiňující rozhodnutí, tj. rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení, k čemuž došlo v nyní projednávaném zkráceném přezkumném řízení. Dle soudu tak tento rozsudek nemůže mít žádný dopad do nyní projednávaného případu, neboť postupem správních orgánů v přezkumném řízení se tento nijak nezabýval.
- [66] S ohledem na výše uvedené tak soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a proto jej podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 78 odst. 4 a 5 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení tak bude na žalovaném, aby dostatečným způsobem v návaznosti na zjištěná pochybení krajského úřadu a stavebního úřadu posoudil dobrou víru žalobce, kterou z rozhodnutí krajského úřadu a stavebního úřadu nabyt.

[67] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce doc. JUDr. Martina Kopeckého, CSc., advokáta. Mimosmluvní odměna činí 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby, účast na jednání) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 15.342 Kč.

[68] Výrok III. je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., když osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jí náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. května 2020

JUDr. Eva Pechová, v. r.
předsedkyně senátu